

Stein: Som det allerede er sagt her, ligger Hovedansvaret for Finanslovens Udformning i det andet høje Ting, men jeg vil alligevel gerne benytte den Lejlighed, som her gives, til at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger.

Det er en Selvfølge, at det under de herskende Forhold ikke er muligt at anlægge en normal Maalestok over for de offentlige Budgetter og Regnskaber. De Krav, som melder sig, er saa omfattende, at Rammerne sprænges. Den højtærede Finansminister, som desværre er forhindret i at være til Stede her i Dag, har selv for nogle Dage siden i det andet høje Ting ved Forelæggelsen af Forslaget til Tillægsbevillingslov peget paa den Stigning, der siden 1938—39 er foregaaet i Statsregnskabets Tal, som foreløbig kulminerer med en samlet Udgiftssum for indeværende Finansaar paa 856 Mill. Kr., hvoraf de 304 Mill. Kr. skyldes Udgifter af ekstraordinær Karakter. Udgifterne paa det Finanslovsforslag, som her foreligger til Behandling, er i den Tid, der er gaaet siden Forelæggelsen, svulmet stærkt op, med over 100 Mill. Kr. til 652 Mill. Kr.

Det er ikke muligt, og det er heller ikke Hensigten her at gaa i Detailler, men det kan i al Korthed siges, at det er Tidens økonomiske og erhvervsmæssige Vanskeligheder og sociale Problemer, der præger og genspejler sig i Budgettet. Den højtærede Finansminister befinder sig paa en vanskelig Post. Han er ude i et Vejr, som han ikke kan beherske. Alligevel gælder det om at føre en Finanspolitik, som ikke taber sit Maal af Sigte, og Maalet er at bringe det danske Samfund bedst muligt gennem de nuværende vanskelige Tider.

Ved Forelæggelsen af Forslaget til Tillægsbevillingslov forleden udtalte Finansministeren, at man i den kommende Tid maatte regne med en betydelig Nedgang i Skatteindtægterne. Den højtærede Statsminister har i Dag sagt det samme. Finansministeren tilføjede, at man maatte være forberedt paa, at Knuden strammes. Finansministerens Skøn over Skatternes Indgang har ikke altid været ganske sikkert — det viser bl. a. Regnskabet for indeværende Aar —, men det er meget muligt, at han denne Gang faar Ret. Spørgsmaalet er saa blot, om det ikke havde været forstandigt ikke at dreje Skatteskruen saa haardt, som sket er. Der var engang, da det var noget af en Parole, at Pengene befandt sig bedre i de offentlige Kasser end i de private Lommer. Det er man vel nok i nogen Grad kommet bort fra, men der er stadig en Tilbøjelighed til at udskrive Skatter i større Om-

fang, end Behovet kræver. Jeg behøver i saa Henseende blot at henvise til Løn-skatten, som i øvrigt, rent bortset herfra, er en urimelig Beskatning. Der er ikke megen Logik i at sætte Lønningerne i Vejret og samtidig opkræve Lønkat. Det havde, som Forholdene ligger, været mere naturligt, om man havde ophævet Skatten og undgaaet Lønstigning.

Det vilde i denne Forbindelse være fristende at komme ind paa Spørgsmaalet om Forholdet mellem Lønninger og Priser og de valutariske Problemer, som knytter sig hertil. Det er imidlertid i Dag et ømtaaligt Emne, og jeg skal derfor nøjes med at sige, at en noget større Fasthed og navnlig en noget større Beslutsomhed fra den høje Regerings Side paa et tidligere Tidspunkt vilde have været gavnlige. Problemerne bliver ikke lettere, efterhaanden som Tiden gaar, og de kræver mere end nogen Sinde den allerstørste Agtpaagivenhed. Som jeg tidligere har fremhævet det fra denne Plads, gælder det at forme og gennemføre en Finanspolitik, som kan virke opbyggende og kan stimulere det produktive Arbejde. Jeg erkender Vanskelighederne, men de gør ikke Opgaven mindre paakrævet. Den høje Rigsdag har medvirket til Beskæftigelsesforanstaltninger, som skal sættes i Gang i den kommende Tid, og hvis Finansiering ad Laanevejen anslaaes til rundt 400 Mill. Kr. Der rejser sig i denne Forbindelse en Række Problemer baade vedrørende Kapitalanskaffelse og vedrørende Tilrettelæggelsen af Arbejdet. Alt det skal jeg lade ligge, men en Ting ønsker jeg at understrege saa stærkt som muligt, og det er, at uden det private Initiativs Medvirken løser man ikke de meget betydelige Problemer, som her rejser sig. I denne Forbindelse er det af Betydning at understrege, hvad jeg gentagende har haft Lejlighed til tidligere at fremhæve, at det vil hævne sig paa Fremtiden, hvis man fra det offentlige Side lægger Haand paa de Reserver, som Erhvervene har haardt Brug for den Dag, da de tomte Lagre skal fyldes og man skal sætte de Hjul i Gang, som helt eller delvis er kørt i Staa. Det er af allerstørste Betydning, at man her udviser den fornødne Forstaaelse og Smidighed.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre nogle enkelte Bemærkninger af særlig Karakter. De drejer sig om Aktieselskabet Burmeister & Wain.

Da Rigsdagen i 1933 greb ind for at bringe dette vort største industrielle Selskab ud af den kritiske Situation, hvori det var kommet, maatte man ganske na-